

O SLOVENSКИH PREVODIH LEPOSLOVNE PROZE MARIE DĄBROVSKЕ

Maja leta 1962 je potekala v Varšavi in Kaliszu znanstvena konferenca, posvečena petdesetletnici književnega ustvarjanja Marie Dąbrowske; pripravil jo je Inštitut za literarne raziskave pri Poljski akademiji znanosti v sodelovanju s Poljsko pisateljsko zvezo; referati in gradivo pa je bilo v knjigi objavljeno leto pozneje.¹ V njej je tudi članek Stojana Subotina, ki obravnava srbske in hrvaške prevode književnih del Marie Dąbrowske in recepcijo njene književne ustvajalnosti v Jugoslaviji.²

V pričujočem članku bi rada prikazala slovenske prevode nekaterih del Marie Dąbrowske. Subotin je zapisal: »Usoda literarnega ustvarjanja Marie Dąbrowske na srbskem in hrvaškem jezikovnem področju je dokaj nenavadna. Čeprav je pisateljica že kmalu po prvi svetovni vojni v poljski književnosti zavzela zelo imeniten položaj, je bila pri nas še dolgo neznana.«³

Nekaj podobnega bi bilo mogoče trditi tudi za prevajalsko recepcijo književnih del Marie Dąbrowske na Slovenskem. Nič ni torej čudnega, če celo v enciklopediji *Literatura polska. Przewodnik encyklopedyczny w geslu Dąbrowska Maria* preberemo: »Dela Dąbrowske so bila prevedena v angleščino, bolgarščino, češčino, francoščino, letonščino, nemščino, ruščino, srbohrvaščino, slovaščino, madžarščino in kitajščino.«⁴ Resnici na ljubo pa je treba dodati, da je v drugi knjigi te enciklopedije pod geslom *Noce i dnie* (Noči in dnevi) naveden tudi prevod v slovenščino.

Prevod v slovenščino je najprej doživela, kot sem lahko ugotovila,⁵ novela *Uteha* (Pocieszenie), ki je izšla leta 1937 v zbirki poljskih pripovedi in novel *Poljske nowele* (Celje 1937). Nowele je izbral in prevedel France Vodnik. Naslov slovenskega prevoda te novele navaja k sklepu, da prevajalec ni imel v roki prvega natisa iz leta 1924 (z naslovom *Szukający pociechy* = V iskanju utehe), temveč prej poznejši ponatis iz zbirke *Ljudje odondod* (Ludzie stamtąd). Treba je tudi poudariti, da je France Vodnik, pesnik, književni in gledališki kritik, esejist, publicist in končno prevajalec, veliko storil za razširjanje poljske književnosti na Slovenskem, posebno ustvarjalnosti Marie Dąbrowske. Ni izključeno, da je na nastanek prvega slovenskega prevoda iz opusa Marie Dąbrowske vplival njen prihod v Jugoslavijo približno ob istem času. Težko pa je to natančno ugotoviti, kajti Vodnik je že štiri leta mrtev, dogodki pa, ki so ga spodbudili, da je uvrstil prevod *Utehe* v izbor poljskih novel, niso bili eksplicirani. V naslednji izdaji izbora poljskih novel (1951) *Utehe* ni več. Vsekakor pa je *Uteha* edini predvojni slovenski prevod iz ustvarjalnosti Marie Dąbrowske. Te novele pa niso prevedli v srbohrvaščino.

¹ Piećdziesiąt lat twórczości Marii Dąbrowskiej. Referaty i materiały Sesji Naukowej pod redakcją E. Korzeniewskiej, Warszawa 1963.

² Stojan Subotin, Maria Dąbrowska wśród Serbów i Chorwatów, prav tam, str. 265–277.

³ Prav tam, str. 265.

⁴ Literatura polska. Przewodnik encyklopedyczny, knjiga 1, Warszawa 1984, str. 179–180, prim. tudi knjiga 2, str. 37–38.

⁵ Prim. bibliografije slovenskih prevodov iz poljske književnosti: Gregor Kocijan, Jože Koruza, Jože Pogačnik v knjigi *Rozke Štefanove Poljska književnost*, Ljubljana 1960; Niko Jež v antologiji sodobne poljske proze *Varuj me, mile zarje*, uredila Katarina Šalamun Biedrzycka, Ljubljana 1980; Janko Moder, Leksikon novjših slovenskih prevajalcev, Ljubljana 1986.

Po vojni je Vodnik začel prevajati *Noči in dneve*. Opazna sled tega prevajalskega dela sta fragmenta romana, ki ju je objavil v ljubljanskem časopisju. Gre za odlomka z naslovom *Petrčkova smrt* (Śmierć Piotrusia, Slovenski poročevalec, letnik XVIII, 1957, št. 214) in *Babica* (Babcia, Delo, 16. 10. 1960, št. 284). Več kot deset let življenja je posvetil Vodnik prevajanju *Noči in dnevo*: *Petrčkova smrt* je izšla leta 1957, sklepni, tretji del romana pa leta 1968. Slovenski prevod *Noči in dnevo* je izhajal v Ljubljani v letih 1961 do 1968 po temle zaporedju:

1961: prvi del – *Bogumil in Barbara. Večna skrb* (Bogumil i Barbara. Wieczne zmartwienie);

1963: drugi del – *Ljubezen* (Miłość);

1968: tretji del – *Veter v oči* (Wiatr w oczy).

Za zблиževanje poljske in slovenske književnosti je bil France Vodnik večkrat nagraden: v šestdesetih letih je dobil nagrado poljske sekcije Pen kluba, leta 1977 ga je nagradilo Društvo slovenskih prevajalcev, leta 1984 pa poljski oddelek SEK.

Največ prevodov v slovenščino je doživela pripoved Marie Dąbrowske iz cikla *Frančiškinne zgodbe* (Przypowieści Franciszki) z naslovom *Zimski plašč* (Jesionka): dvakrat je izšla v Trstu (Primorski dnevnik, letnik XIII, 29. 3. 1957, št. 76, in letnik XVII, 12. 11. 1961, št. 269) in Mariboru (7 dni, letnik VII, 1957, št. 17, in letnik XI, 1961, št. 10) in enkrat v Ljubljani (Obzornik, letnik 58, 1958, št. 1). Prevajalec je v vseh objavah nepodpisan, ker pa sem objave primerjala med seboj, lahko trdim, da niso preprosti ponatisi, temveč je vsaka svoj poskus slovenjenja izbranega dela. Ena izmed objav v 7 dnevih je opremljena s kratko biografsko notico o pisateljici, v drugi objavi take notice ni. Razlikujeta se tudi prevoda, ki ju je v omenjenem časovnem razmiku prinesel tržaški Primorski dnevnik. Treba je tudi opozoriti, da *Bibliografia przekładów dzieł Marii Dąbrowskiej*⁶ (Bibliografija prevodov del Marie Dąbrowske) ne navaja prevodov *Zimskega plašča* iz leta 1961 (tistega v Primorskem dnevniku in tistega v 7 dnevih), čeprav ne gre, in to je treba posebno poudariti, za ponatisa prevodov iz leta 1957.

Poleg že omenjenih prevodov iz književnosti Marie Dąbrowske, tistih torej, ki so bili tiskani, sta prevod v slovenščino doživeli še dve deli in bili predvajani kot radijski igri v Radiu Ljubljana. To sta bili *Osvojena srca* (Zdobycie serc, prevedel Boris Verbič, 1957; prva objava 1925) in *Otrok* (Dziecko, prevedel Ivan Krajnc, 1958; prva objava 1949). Obe pripovedi sta bili prevedeni tudi v srbohrvaščino.

Dela Marie Dąbrowske so – z izjemo *Utehe* – prevajali v slovenščino skorajda v istem času kot v srbohrvaščino, pomembno je tudi, da *Uteha* ni doživela srbohrvaškega prevoda. Zanimivo pa je tudi, da pripoved *Janek*, ki so jo v srbohrvaščino večkrat prevedli, ni obogatila slovenske prevodne književnosti.

Če povzamem zgodbo prevajanja književnosti Marie Dąbrowske v slovenščino, moram – žal – ugotoviti, da je prevodov zelo malo, veliko manj kot srbohrvaških,⁷ predvsem pa mnogo premalo, da bi odzrcalili podobo pisateljice, njen položaj in priljubljenost, kakršno so si zagotovila njena dela med poljskimi bralci. Roman *Noči in dnevi* in štiri novele – *Uteha*, *Otrok*, *Osvojena srca* in *Zimski plašč* – sklepajo krog del Marie Dąbrowske, ki so jih prevedli v slovenščino. Številni poljski pisatelji, katerih dela po umetniški vrednosti s pisateljstvom Marie Dąbrowske niti od daleč ne moremo primerjati, so na Slovenskem večkrat prevedeni in bolj brani.⁸ Lahko bi se sicer zamislili nad tem, zakaj je tako, toda to vprašanje presega okvire tegale zapisa.

⁶ N. Karsov, *Bibliografia przekładów dzieł Marii Dąbrowskiej*, v opombi 1 navedeno delo.

⁷ Srbohrvaška prevodna književnost računa tudi na slovenskega bralca.

⁸ Slovensko-poljski književni stiki imajo več kot poldrugostoletno zgodovino; med več kot tristo knjigami, ki so jih Slovenci prevedli iz poljščine, je samo ena izpod peresa Marie Dąbrowske.

In še nekaj opomb o tehniki prevajanja; omejujem se samo na opazovanja izbranih odlomkov iz prevoda *Noči in dnevov*,⁹ pri tem pa ne nameravam ocenjevati prevoda izpod peresa Franceta Vodnika (tako ravnanje bi zahtevalo podrobno besedilno raziskavo), temveč samo opozoriti na nekatera vprašanja, ki so povezana s prevodom, in na lastnosti tega prevoda.

Osredinila se bom na dve vprašanji: na poljske realije in na stilizacijo, začela pa bom s prvim.

V *Nočeh in dnevih* se omenjajo različni prazniki: vsi sveti (Wszyscy Święci), božič (Boże Narodzenie). Pogostokrat pa se omenjajo samo *prazniki* (święta), kadar je iz sobesedila razvidno, da gre za božične praznike in ne za kakšne druge. Vodnik tako poimenovanje vedno precizira in prevaja *święta* z *božičnimi prazniki* in celo brez potrebe z *božičnimi počitnicami* (npr. *po powrocie ze świąt Agnieszka . . . / po vrnitvi z božičnih počitnic je Agnieszka . . . po powrocie z ferii na Boże narodzenie Agnieszke*). Zakriti pripovedovalec sporoča, da v Kalińcu »*interesowano się próba zamachu na cara w czasie święta Jordanu oraz masakrą bezbronnnych tłumów przed Zimowym Pałacem w Petersburgu*«. ¹⁰ V Vodnikovem prevodu pa imamo namesto *święta Jordanu*, praznika, ki je tipičen za vzhodno in grškokatoliško cerkev, opraviči s prenosom na praznik svetih treh kraljev: *Zato pa so se zanimale za poskus atentata na carja na sv. Treh kraljev dan kakor tudi za pokol neoboroženih množic pred zimsko palačo v Peterburgu*.

Dąbrowska pogostokrat pomenljivo tabuizira tedanjo stvarnost: npr. *cesarz, cesarski, wicegubernator kaliniecki, ukaz od cesarza* (gre za dekret o zemljiški odvezi); Vodnik te tabuizacije prevaja neposredno: *car, carski, ruski* (in ne kalinieški) *vicegubernator*; včasih celo spreminja skladenjsko zgradbo zatabuiranega pisanja, npr.: *Teraz jest ukaz od samego cesarza* → *Sedaj je tako ukazal sam car*. S tem bi po vsej verjetnosti rad približal slovenskemu bralcu lokalni kolorit Poljske pod rusko oblastjo. Hkrati pa se puristično izogiba izrazitim rusizmom, ki se pojavljajo v poljskem besedilu (nekateri izmed njih bi namreč v slovenskem prevodu lahko učinkovali kot srbizmi). Če beremo v romanu: *szare szynele chłopców* (sivi plašči fantov), *ptaszczyki dziewcząt* (plaščki deklet), takoj vemo, da gre za rusko šolo, in se sploh ne čudimo, če je *uczeń z szynelem* med šolsko stavko zavpil: *Niech żyje polska szkoła!* (Naj živi poljska šola!) Slovenski samostalnik *plašč* take asociacije ne sproža, ker ima drugačno leksikalno konotacijo. Podobna nevtralizacija je opazna v prevodu stavka: *Postanowiono, że jak bedzie wypłata dniówek, pójdą przed dwór nie tylko posyłki i rebiate, ale wszyscy* → *Sklenili so, da, ko bodo izplačevali dnino, pojdejo pred dvorec ne le posli in moški, ampak vsi. Moški* (po poljsko *mężczyźni*) so nekaj čisto drugega kot *rebiata* v poljskem besedilu.

Kako pa je s poljskimi – vaškimi in mestnimi – realijami v slovenskem prevodu?

Na vasi so *ordynariusze* (kočarji), *formale* (kočijaži), *chłopi* (kmetje), *właścianie* (tudi *kmetje*), *ziemianie* (zemljiški posestniki, po poljsko: właściciele ziemscy), *bandosi* (sezonski delavci ali sezonci, po poljsko: robotnicy sezonowi), *szłużba* (posli, služinčad, služabništvo) itd. Živijo v *pokojach szluby* (poselskih sobah), *czworakach* (poselskih hišah), *chodzą na Saksy* (odhajajo na sezonsko delo; verjetno bi bilo bolje prevesti s: *hodijo s trebuchom za kruhom*, ker bi prevajali frazo s frazo, pa tudi *sezonsko delo* ni nujno isto kot *Saksy*), dobivajo *ordynarię* (deputate, prejemke v naravi, po poljsko: zapłatę w naturze) itd. Predstavljena je torej celotna struktura poljske vasi. Največ problemov ima Vodnik s poljskim izrazom *wóldarz*, ki ga prevaja zdaj z *oskrbnikom*, zdaj z *nadzornikom* ali *valptom*, hkrati pa z *oskrbnikom* prevaja tudi poljske besede: *rządca, ekonom, administrator*. Poljski *karbowy* je v slovenskem prevodu *paznik*, vendar ta izraz v slovenščini pomeni tudi stražarja, na primer v zaporu. Izmed poljskih del omenja Dąbrowska tudi *zasiewy*, (*setev*), *radlenie*

⁹ Zanimiva bi bila tudi primerjava vseh prevodov Zimskega plašča in ugotovitev bistvenih razlik med njimi.

¹⁰ Vsi poljski navedki so vzeti iz izdaje izvirnika pri Czytelniku v Varšavi leta 1954, slovenski ustrezniki pa iz prevoda Franceta Vodnika, Državna založba Slovenije, Ljubljana 1961–1968.

(oboravanje), pielonkę (pletev) in pŕzerywkę (npr. pese), ki jo Vodnik napačno prevaja z okopavanjem, po poljsko: okopywanie, npr.: *Wiosną Bogumił wtajemniczył ją we wszystkie szczegóły zasiewu, przerywania i radlenia* → *Spomladi jo je Bogumił seznanil z vsemi podrobnostmi setve, okopavanja in oboravanja*.

V mestu so sklepy z monopolką (trgovine z ŕganjem, kar bi pomenilo pravzaprav trgovine z alkoholnimi pijačami, in je torej brez odtenka pogovornosti, ki zaznamuje besedilo Dąbrowske), biura spółki (pisarne družbe), v mestu hodijo na majówki (na majske izlete, po poljsko: wycieczki majowe), jedo wędliny (prekajeno meso, po poljsko: wędzone mięso), pijejo rosółek (čisto juhico, po poljsko: czystą zupkę; morda bi bilo bolje: mesno, govejo juhico) itd. Szkoła Główna je pri Vodniku visoka szkoła (po poljsko szkoła wyższa), torej splošno in ne posebno poimenovanje. V besedilu izvirnika je tudi szkoła handlowa in pogovorna različica handlowka, kar oboje prevaja Vodnik nevtravno s *trgovsko szkoła*, so wyzsze zakłady naukowe (višja učilišča), sale rekreacyjne w szkołach (dvorane za šolske slavnosti, po poljsko: sale dla uroczystości szkolnych, torej avle) in drugo.

O jeziku *Noči in dnevov* so pisali literarni zgodovinarji, jezikoslovci, pesniki in pisatelji: Julian Przyboś je uzel običajno navadnost jezika Dąbrowske in zapisal: »Ne nenavadnost, temveč prav običajna vsakdanost je naravna substanca jezika Marie Dąbrowske.«¹¹ Za prevajalca je izjemno težka naloga poustvariti stil izvirnika. V primeru *Noči in dnevov* izvira vprašanje jezikovne naravnosti iz rabe raznovrstnih stilističnih sredstev, npr. iz narečne in mestne stilizacije, iz individualizacije pripovedovalčevega ali junakovega jezika itd.

Vzemimo pod drobnogled narečno stilizacijo in probleme, ki jih nudi prevajalcem: Dąbrowska pogosto uporablja narečne pregibanjske končnice, dodaja izrazila preteklega časa zdaj glagolu, zdaj drugim izrazilom, zamenjuje oblike za moške osebe z njimi nasprotnimi, uvaja narečno fonetiko itd. Teh postopkov v prevodu ni. Repliko stare ŕarnecke prevaja Vodnik, kakor mu dovoljujejo sistemska pravila in ubeseditvene navade v slovenskem jeziku: *Ŗe ja się czasem połoŕe, tom ja stara, lata swoje mam* → *Ŗe jaz kdaj leŕem, je zato, ker sem stara, imam pač svoja leta*. Isto bi veljalo tudi za prevode zaznamovanega govora drugih oseb, npr. Witkowie: *Chodziłam, chodziłam — biadała — gówno znalazłam i z próŕną płachtą ŕem się do domu wróciła. Tak juŕ ten Niechcic wygrabił, ŕe do cna. Przódzi to ludzie nie byli takie chytre. To on ni mo w stodołach pełno? To nie móŕ tego kłoska la mnie ostawić?* → *Hodila sem, hodila, je tarnala, a sem drek našla in s prazno plahto sem se vrnila domov. Je ŕe tako Niechcic pograbil prav do čistega. Poprej ljudje niso bili tako lakomni. Mar nima v skednjih vse polno? Kaj ni mogel pustiti zame par klaskov? Ali Banasiaka: *Pretensyjów my ŕadnych nie mamy. Ino dopraszamy się... Chcieli my się rozmówić... → Zahtev nimamo nobenih. Samo prosimo... Radi bi se pogovorili... Ali vaško dekle: *Ludwiczkę poslalim! krzyknęła — Ludwičko smo poslali k njemu — je zaklicala.***

Ŗe bi zdaj vso reč obrnili in prevedli Vodnikov prevod v poljščino, bi se izkazalo, da govorijo kmetje knjiŕni jezik, npr. Banasiak bi govoril: *Pretensji (natančneje: ŕadań) nie mamy ŕadnych. Tylko prosimy... Chcielibyśmy porozmawiać*. Premik izhaja preprosto iz dejstva, da narečnih in regionalnih jezikovnih posebnosti poljskega izvirnika ni mogoče neposredno prevesti v slovenščino, ki je narečno drugače razloŕjena, drugače so tudi posebnosti »kraja« vdirale v normo »jezika«, po drugi strani pa narečna stilizacija uinkuje drugače v poljskih kot v slovenskih besedilih, in je Vodnik praviloma v prevodu ni uporabljal.

Podobno kot kmetje in vaščani govorijo v slovenskem prevodu tudi mestni delavci, ki jih je v Serbinowu zaposlil Bogumił: *Kaŕą szyć, kaŕą buty robić — skarŕzył się jeden — mówią: w dzień się nauczysz. Ale przeciech nie szewcy, nie krawcy robotę potracili, tylko ludzie z fabryków. Ja jestem tkacz i ja ŕadam, niech puszczą warsztaty odpowiednie dla mojego fachu. Wtedy pierwszy polecę i będę robić. — Ba, no toć są, co i swojego fachu nie lubieją — dodawał inny... → Hočejo, da bi ŕivali, pa da bi čevlje delali — se je pritoŕeval eden — pravi: v enem dnevnu se naučiš. Pa saj vendar niso izgubili dela ne čevljarji, ne krojači, am-*

¹¹ Julian Przyboś, Centrum polszczyzny, v opombi 1 navedeno delo, str. 26.

pak ljudje iz tovarn. Jaz sem tkalec in zahtevam, naj odpro delavnice, ustrežajoče moji stroki. Tedaj bom prvi letel tja in bom delal. – Saj, pa vendar so tudi taki, ki svojega dela nimajo radi, je dodal drugi . . .

Jezik *Noči in dnevo*v se imenitno prilaga času, o katerem govori, in ima zategadelj že lahko patino starodavnosti, v kateri je zaobsežena njegova dodatna draž, prevodu pa se izmika, kajti Vodnik uporablja nevtralnno izrazje, ki časovno ni obarvano ali pa že prehaja iz rabe. Jezik prevoda je najpogosteje normaliziran in stilistično poenoten. Prevajalec se izogiblje ekspresivnih izrazov, pogosto blaži in izčiščuje slabšalno besedje, ga nadomešča z drugačnim, manj zaznamovanim, ali pa sega po evfemizmih, npr.: *Zaš jego baba, jak to bywa z kobietami . . . Njegova žena, kakor je že pri ženskah navada; woda z dachów (. . .) wciąż na tę ciecze* → *voda s streh / . . . / še kar naprej teče na glavo; nie będzie miał co włożyć do gęby* → *ne bo imel kaj v usta dejati; czekaj tatka latka* → *to bomo pa dolgo čakali; jak sie warunki zmienią, to już zdechł pies* → *kakor hitro se razmere spremenene, že nisi za nobeno rabo; (morda bi bilo ustrežnejše prevesti ta del z: bo pes crknil, bo vse crknilo); zanosić się od płaczu* → *bridko jokati (po poljsko: gorzko plakać); żołdak noszący znienawidzony mundur* → *vojak, ki nosi osovraženo uniformo; Państwo, psiakrew . . . ciarachy!* → *Gospoda, pasja vera . . . plemići, itd.*

Navedene opazke nikakor ne zmanjšujejo vrednosti Vodnikovega prevoda, opozarjajo le na težave, s kakršnimi se srečuje sleherni prevajalec. In če upoštevamo dejstvo, da je France Vodnik tudi pisec prvega in do zdaj edinega poljsko-slovenskega slovarja, ki ga je sestavljal dolga leta, da se je lotil prevajanja *Noči in dnevo*v po precejšnjih prevajalskih skušnjah, bomo videli, kako zapleteno je prevajalsko delo in kako težko je z jezikom prevoda ponoviti jezik izvirnika, posebno njegovo stilistiko. Takim težavam se ni izognil niti France Vodnik, pisatelj in pesnik, ki je do podrobnosti znal poljščino. Do danes se ponovnega prevoda *Noči in dnevo*v ni polotil noben slovenski prevajalec, čeprav je od Vodnikovega minilo že skoraj trideset let in čeprav so v tem času izhajali na Slovenskem ponovni prevodi izbranih del drugih poljskih pisateljev, npr. Henryka Sienkiewicza ali Władysława Reymonta. To dejstvo je zgovorno samo zase.

Prevedel Tone Pretnar

BIBLIOGRAFIJA SLOVENSКИH PREVODOV DEL MARIE DĄBROWSKE

Knjižne izdaje

- 1961: *Noči in dnevi* (Bogumil in Barbara. Večna skrb). Roman. I. Prevedel France Vodnik, Ljubljana 1961, 514 str; *Noce i dnie* (Bogumil i Barbara. Wieczne zmartwienie), prva objava 1932.
- 1963: *Noči in dnevi* (Ljubezen). Roman. II. Prevedel France Vodnik, Ljubljana 1963, 612 str; *Noce i dnie* (Miłoś), prva objava 1933.
- 1968: *Noči in dnevi* (Veter v oči). Roman. III. Prevedel France Vodnik, Ljubljana 1968, 424 str.; *Noce i dnie* (Wiatr w oczy), prva objava 1934.
- (Knjige je izdala Državna založba Slovenije v zbirki *Moderni roman*.)

Objave v periodičnem tisku

- 1937: *Uteha*, v: *Poljske novele*. Prevedel France Vodnik. Celje 1937; *Pocieszenie*, prva objava: *Poljskie nowele*, 1924.
- 1957: *Petrčkova smrt*. Odlomek iz romana *Noči in dnevi*. Prevedel France Vodnik, v: *Slovenski poročevalec*, letnik XVIII, 1957, št. 214. *Zimski plašč*, v: *Primorski dnevnik*, letnik XIII, 1957, št. 76; *Jesionka*, prva objava 1948. *Zimski plašč*, v: *7 dni*, letnik VII, 1957, št. 17.
- 1958: *Zimski plašč*, v: *Obzornik*, 1958, št. 1.
- 1960: *Babica*. Odlomek iz romana *Noči in dnevi*. Prevedel France Vodnik, v: *Delo*, 16. 10. 1960, št. 284.

1961: Zimski plašč, v: 7 dni, letnik XI, 1961, št. 10. Zimski plašč, v: Primorski dnevnik, letnik XVII, 1961, št. 269.

Druga prevoda

1957: Osvojena srca. Prevedel Boris Verbič, Radio Ljubljana, 7. 1. 1957; Zdobycie serc, prva objava 1925.

1958: Otrok. Prevedel Ivan Krajnc, Radio Ljubljana 1958; Dziecko, prva objava 1949.

Summary

UDC 884.03=863:929 Dąbrowska M.

ABOUT THE SLOVENE TRANSLATIONS OF THE BELLETRISTIC PROSE BY MARIA DABROWSKA

Maria Dąbrowska emerged in Slovene translation literature with the novel *Noči in dnevi* (*Nights and Days*) and four novelettes, of which two were performed as radio plays on the radio of Ljubljana, while two of them were published in an anthology and in a periodical. France Vodnik deserves the highest merit for spreading her popularity among the Slovenes. He 'levelled' her speech in some places, prompted by his own linguistic feeling, within the framework of the normative literary Slovene language.
